

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344847616/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

det skilt fra hende ved et Marmorbord, tilmed utaalmodig efter at faa hende ind i Drosken. Rose lo . . .

De traadte ud fra Kaféen, ud paa de store Bulevarder – *Verdens Hovedgade* – hvor Brudstykker af alle Jordens Sprog blander sig med det hjemlige franske, og hvor Hundreder af Drosker piler forbi i Skumringen med Lygtepar som store, luende Øjne paa Stilke.

Under sin røde Fjær var hun den samme taalmodige Rose, som aldrig nægtede ham noget. Og da hun saa' hans Opmøthed, saa', at han ikke tilfreds kunde skilles fra hende – føjede hun sig.

«Ja ja, hvis du vil» – sagde hun – (si tu veux).

Den blide Hæshed i de franske Kvinders Stemmer! – jeg finder den aldeles ikke skæmmende. Rose havde ingen Sopran som en Italienerinde, var ikke Heltinde; en drøj, folkelig Spot fornøjede hendes Hjerte mere end det højtravende, og hendes Røst passede til hende, som hun var selv: gallisk og gæstfri – i sit Hotel og paa sin Stamkafé.

De vinkede ad en Fiacre, satte sig ind; han gav Kusken Besked. Danskerens Stuer og Møbler skal endelig modtage Franskmandinden.

Henne paa Stamkafeen, hvis Dør netop havde lukket sig efter Rose og hendes Ven, sad der fire unge Mennesker ved de fyldte Krus og spillede Kort om, hvem der skulde betale. Hver Gang Opvarteren fornyede Krusene, tog han de smaa Porcellænsbakker, hvorpaa de forrige Krus stod, og stablede dem oven paa hinanden – efter fransk Skik, for at kunne holde Regnskab med Fortæringen. Og naar en af de fire unge Mennesker havde tabt en Omgang, blev der raabt: «Denne Fortæring er min!» – *cette consommation est pour moi*. Det var deres indbyrdes Regnskab.

Søjlen med Porcellænsbakkerne steg og steg. Ti mens de spillede om de Krus, de havde drukket, maatte de have nye Krus at læske sig paa. Og saa hændte følgende, som efter Franskmands Udsagn ogsaa skal være hændet andre Steder i Paris. Søjlen steg og steg – først i Højde med deres Skæg, saa med deres Næse, saa med deres Øjne; ja den var ved at voxte de unge Mennesker over Hovedet. Og de unge Mennesker spillede af al deres Flid for at komme til Klarhed over, hvem der skulde betale.

En Omgang till! Hele Kafeen morede sig over de vittige, unge Mennesker. Men de spøgefulde Spillere sad pludselig som et Statsraad